

Пам'яті вченого, педагога і громадянина.

(Грудка землі на могилу поєд. проф. д-ра Станіслава Дістрівського)

Жагри з нового весняного неба вдарили нас на самоті Юрія страшна вістка про наглу смерть найдорожчого нашого професора д-ра Станіслава Дістрівського. Люди в грудні м. р. жила він так щиро, так горючо всім нас, його „дівчата і товариші“, а правничому двадцятьох-літньому його дитини: „Товариство українсько-руських правників“, так тішило, що довелося йому ділятися того світла. І тільки огорган його жаль, що незалежно дола передчував його пола правничий його різного краю. — В тому припадку приєднав Пойдітня, що отримав Т-ві заступку його дружини а український дітями його наукової та суспільної праці, коли він усі свої сили жертвувати для виснаження нашої національної культури. „Вони вже давно минули — ці давні діти, коли в душі прийняли та колегія — лише Пойдітня дивились — ставали в рядом з ними перші кроки у зв'язанні до розвитку нашої юриспруденції серед далеко країнних життєвих та політичних умовно між сьогодні і між вранішній безосередньо для різної культури в різному краю“. І тішило, що давні його труди не залишилися без успіху та що повсюди шара повних правничих поколінь, що серед дуже несприятливих обставин ведуть даліше велику тяжку працю для збереження та посилення нашої правничої освіти.

Так, минули давні ті роки, коли ми, студенти праць тішилися придбати на чорній таблиці величезного університету повидомлення, що наш дорогий професор приїждє в Відень на викалади і на величній наш цивілізаційний семінар, кудале ми тоді не лише окривали, „думки“ до близьких іспитів і кількох років але навіть різної висерни та ласки, котриме треба було заробляти на студентській черній хліб насичений, і співали на другий поверс старого університетського будинку, щоб послухати викладу, того великого цивіліста та обговорити з ним тему семінарської праці.

Не було в ньому світу заслуженого професора-правника Коли він починав в університетській викладачій селі, він ставало йому, колине доверили нього? вступили ми до нього як до свого товариша-колеги, як ніс звичайна називав. Багатьом нашій молоді очі і розжиріло, коли молоді душі перел тем золотим відданним серцем.

Бо культурно і адмінів був проф. Дістрівський рідше віденцем ніж галичанцем. І звичайні привозив він зі собою безжурну музичку філь. Бачилими Дунаю, аспірація Протера, елеганція Кієвлянина, а при тім усім солідність і повагу віденської юриспруденції.

Але не лише нас, молодих його студентів, захоплював він цілим своїм еством. Де лише звернувся зі своєю пильною увагою, в будь-якій народній установі почав приховати, там негайно віддав галичанській песніям та галичанськ прихильності, там чода відносилася якому, очі всіли, прора йшла і дооривали скоро очі його мусали.

От хочба його голосування в основанні наш Т-ві українсько-руських правників; домія він не Товариство до найкращого розвитку і тепер іде воно по вистичному наш шляху, хоч і в свої несприятливій відносини воно пошло.

Або його праця на парламентарною форумі. Він був клявником нашої репрезентації; всі знали що не в нашому клубі засідав проф. Дістрівський, на котрого праці послухувалось найбільшій австрійській цивіліста і котрий був творцем солідних австрійських законопротів і законів.

По нашій програмі, коли нашій міжнародній і міжбачій теорії уже охотила мисляти, він не переривав своєї праці. Не заривався небезпечно великою кількістю юридичної еміграції. Працював інтенсивно у Відні, опісля у Празі і навіть серед чужих обертати копію для нашої науки. Зокрема він майже одне відносно весь час держав прапор української юриспруденції та несли новий шлях шляхи для загальної науки права.

Не тут величезна оцінка незвичайного життя, плодючої праці цього великого європейського вченого і професора. Характеристикою й оцінка багатьох наукових праць Пойдітня була би мала — як каже проф. д-р Спиро-дольський — лише в одній монографії; на-

шим обов'язком було б відкрити йому привілейна пам'ятка хочба у тій формі.

Але не можна так впровадити його великих заслуг на полі інтелектуальної і матеріальної допомоги нашим студентам. Не дамо жоді про його довгому діяльність у краю, де він не побіле офіційно університетського професора словом і повинні поспішати разом з другими великих привілейні молоді, поєд. проф. д-ром Петром Стебельським. Але тільки разі подати він свою руку дітями без ніякої помочі навіть студентам на еміграції, про це не ми не можемо тільки що користали з той величезної його любові й поваги.

Не відірвало не золоте серце величезна вага, до котрої воно все горіло світлом, беззастрешкою любовю і майі привітали усе, що мало. Прийшли також матеріальні допомоги, але Пойдітня не покидав родів, у які раз вступив, хоч певно праця для чужих поширала би знач на його очіку і далі б йому витили, люблячи на життя.

Не маючи надії на незалежний провідник у різному краю, переїждє він з Праги на той бік наших Карпат, до сирового Ужгорода, щоб хоч там бути між своїми, щоб хоч політичний мігер з нашої Чорвогори привнеси йому чимось сумно білого нашої втратою, а такою дорогою країни...

Так і поворочався з ним світлом на віки!

Д-р Олександр Надрга